

en god og gylden Tid, som slet ikke kan indfries.

Hvad det efter min Formening først og fremmest gælder om, er at tilvejebringe Balance i vor Statshusholdning, Balance i vor Handelsomsætning og en Indskrænkning af Nationalbankens Seddeludstedelse. Dette er efter min Formening nødvendigt for at støtte vor Valuta. Et andet og efter min Formening godt Middel til vor Krones Stabilisering vilde være, at man talte og skrev noget mindre om den, thi det, hvorom man selv skaber Uro og Tvivl, kan man jo ikke forlange, at andre skal fæste Tillid til.

Venstre har aldrig som Parti været nogen ivrig Tilhænger af indirekte Beskatning, men Nødvendigheden kan kræve den, og saa mener vi, at en saadan først og fremmest bør lægges paa Ting, som absolut ikke kan henregnes til daglige Livsfornødheder. Den højtærede Minister har en Gang sagt til mig, at der var vist ingen Grænse for, hvad jeg kunde tænke mig at kalde Luksus, idet han dog føjede til, at det kunde jo være, at jeg vilde undtage Vand og Brød. Ja, hvad der skal henregnes til Luksus, kan der jo være delte Meninger om. Men naar den højtærede Minister den Gang nævnte Vand og Brød, maa jeg dog sige, at jeg ikke finder, hans Partifæller har været særlig skaansomme paa disse Omraader. De har ikke været bange for at beskatte baade Vand og for Resten ogsaa Lys og andre Ting indirekte, og saa vidt jeg ved, har de heller ikke været bange for en Toldbeskatning paa Mel; og som bekendt kan man nu en Gang ikke bage Brød uden Mel — i alt Fald ikke godt Brød.

Jeg skal i øvrigt paa mit Partis og egne Vegne anbefale Lovforslaget til hurtig og velvillig Behandling i det høje Ting.

Henrik Nielsen: Grundlaget for det foreliggende Lovforslag er jo, som allerede omtalt af den højtærede Finansminister og ogsaa indrømmet nu af det ærede 6te Medlem for 6te Kreds (N. K. Kristensen), den simple og kedelige Omstændighed, at Finansministeren ikke ser sig i Stand til at give Afkald paa de Indtægter, der flyder af denne Afgift, i alt Fald ikke foreløbig; men det er jo Meningen, naar vi faar hele Skattespørgsmaalet op til en mere indgaaende Behandling, da ogsaa at tage dette Spørgsmaal op til alvorlig Drøftelse og muligvis paa anden og bedre Maade skaffe Dækning for Tabet af de Penge, denne Lov giver. Hvis man vilde diskutere Lovforslaget paa dette simple Grundlag, behøvede man ikke at optage det høje Tings Tid ret

længe; saa vilde man hurtigt være klar over, hvad man vilde eller ikke vilde. Men naturligvis kan der med lidt god Villie anstilles Betragtninger over Ting, som er sideløbende med det, man finder i Forslaget; der kan være Tale om almindelige Valuta-betragtninger, om Beskyttelse eller ikke Beskyttelse, om Luksus eller ikke Luksus, hvad den ærede sidste Taler jo var inde paa, og udfra dette vilde der være Mulighed for en meget omfattende Debat om disse indholdsrige Emner. Jeg antager imidlertid ikke, at det høje Ting ønsker en indgaaende Debat om alle disse Spørgsmaal, og haaber da paa, at vi ret snart kan blive færdige med Diskussionen om denne Sag.

Der er blevet talt om en Position, som er gaaet ud af Forslaget, og ikke mindst var den stærkt fremme i det andet høje Ting. Det er den, der omfatter de tørrede Frugter, og blandt de tørrede Frugter har jo sikkert Sveskerne spillet den allerstørste Rolle. De er nævnt adskillige Gange i det andet høje Ting, og der er blevet anført dér, at de var meget stærkt fremme paa Vælgermøderne. Det har de vistnok ogsaa været, men jeg ved i alt Fald mig fri; jeg har ikke haft en Sveske i Munden under hele Valgkampagnen. De blev omtalt paa Vælgermøderne, men der var en æret Kollega, som snuppede dem med det samme, og saa syntes jeg, det var for lidt til to, hvorfor jeg lod ham have Sveskerne alene. Men jeg er ganske enig med dem, der siger, at Svesker, og tørrede Frugter i det hele taget, er en god, sund og nærende Spise, og det skal se forfærdelig galt ud, før man bør gaa til at beskatte denne gode, sunde og nærende Spise. Ganske vist bliver nogle af Sveskerne anvendt til Slik — jeg tænker her paa dem, der gaar til Skraatobaksfabrikationen; man kan nemlig ikke lave en hæderlig, nogenlunde velmagende Skraa uden at bruge Svesker. Og det kan siges, at det er slemt, at det er en Luksus, men hvad? Skraatobak er Slik for nogle Mennesker, som Chokolade er det for andre; det er en Smags-sag, hvad man synes bedst om. Den Side af Sagen skal jeg i øvrigt ikke skænke videre Opmærksomhed; Slik er Slik, og selv om det skulde blive lidt dyrere, var der ikke saa meget galt i det. Men det er kun den mindre Part af Sveskerne, der anvendes paa den Maade; den store Part anvendes, som det blev sagt paa Vælgermøderne, til den søde Suppe eller til den røde Vælling, og den kan Befolkningen vanskelig give Afkald paa uden at føle et stærkt Savn. Denne Post er nu taget ud, og det hilser jeg med Glæde, men i øvrigt